

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р4 г 19/2021
24.08.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Божидар Вујичић, у предмету предлагача АА из Београда, ББ из ... и ВВ из ..., које заступа пуномоћник Душан Љ. Пејкић, адвокат из ..., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о приговору предлагача за убрзање поступка у предмету Врховног касационог суда Рев 2478/2021, донео је дана 24.08.2021. године

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснован приговор предлагача АА, ББ и ВВ, свих из Београда, за убрзање поступка у предмету Врховног касационог суда Рев 2478/2021.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагачи су 22.06.2021. године овом суду поднели приговор ради заштите права на суђење у разумном року у коме су навели да је пред овим судом у предмету Рев 2478/2021 у току поступак по ревизији коју су предлагачи, у својству тужилаца у парници изјавили против правноснажне пресуде Апелационог суда у Београду Гж 287/21 од 27.01.2021. године. Ревизију су такође изјавили и тужени у тој парници. Предмет тужбеног захтева у парници јесте исплата накнаде за изузето земљиште, а поступак изузимања је у овом случају започет доношењем решења Општине Вождовац број 1684/64 од 17.02.1964. године, тако да поступак за утврђивање накнаде траје преко 57 година. Отуда подносиоци приговора сматрају да је у овом поступку дошло до повреде права на суђење у разумном року, те да је потребно предузети одговарајуће делотворне процесне радње како би се овај поступак убрзао.

Одлучујући о приговору на основу члана 7. став 2. и чл. 9. и 10. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ број 40/2015) Врховни касациони суд је нашао да је приговор неоснован.

По спроведеном испитном поступку у коме је прибављен извештај од писарнице Врховног касационог суда, судије известиоца у овом предмету, те по увиду у списе предмета утврђено је да је тужба у конкретном случају поднета 19.03.1996. године, те да је након више прекида и наставака поступка и одлучивања о тужбеном захтеву, укидања првостепених одлука, донета пресуда Вишег суда у Београду П

14878/18 од 30.01.2019. године којом није дозвољено проширење тужбе на Град Београд, а усвојен је тужбени захтев тужилаца, те је обавезани Градска општина Вождовац и Земљорадничка задруга „Авала“ из Белог Потока као крајњи корисник експроприсаног земљишта да тужиоцима АА, ББ и ВВ на име накнаде за изузето земљиште исплати износе како је то наведено у изреци првостепене пресуде. Међутим, одлучујући о жалби Апелациони суд у Београду је донео пресуду Гж 287/21 од 27.01.2021. године којом је преиначио првостепену пресуду у ставу другом изреке, тако што је обавезао тужену Градску општину Вождовац да тужиоцима на име накнаде за изузето грађевинско земљиште које је наведено у изреци исплати 14.070.000,00 динара и то тужиљи АА 3/8, тужиоцу ББ 3/8 и тужиоцу ВВ 2/8 од наведеног износа, а по истом правном основу је обавезао и тужену Земљорадничку задругу Авала да тужиоцима исплати за друге парцеле укупно 112.287.600,00 динара у истом сувласничком односу као што је за претходну исплату, док је тужбени захтев тужилаца у делу у коме је тражено да туженици солидарно исплате укупан износ накнаде од 126.357.600,00 динара одбијен као неоснован. Преиначена је и одлука о трошковима спора.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиоци и тужени су благовремено изјавили ревизије. Списи предмета по изјављеној ревизији су достављени овом суду 25.05.2021. године, а судији известиоцу су изнети 28.05.2021. године.

Уставом Републике Србије у члану 32. став 1. је прописано да свако има право да му независан, непристрасан и законом установљен суд правично и у разумном року јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка као и оптужбама против њега. Закон о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20) у члану 10. став 1. такође прописује да странка има право да суд одлучи о њеним захтевима и предлозима у разумном року, док Закон о заштити права на суђење у разумном року у члану 4. је прописао да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предмета суђења пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главних претреса и израду одлуке.

Имајући у виду поменуте одредбе Устава и закона, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају предлагачима пред овим судом није повређено право на суђење у разумном року, те да је отуда њихов приговор неоснован. Чињеница је да је парнични поступак покренут 1996. године али период од достављања предмета овом суду до подношења приговора као и до одлучивања о приговору је краћи од три месеца, па с обзиром да се ради и о времену када се у Врховном касационом суду користе годишњи одмори, објективно није било могуће овако сложен предмет окончати у том периоду.

Због свега тога је и одлучено као у изреци решења.

Судија
Божидар Вујичић,с.р.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против овог решења дозвољена је жалба

Врховном касационом суду у року од 8 дана од пријема истог.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић